

Кобургъ? — Не е ли това и онова еднакъвъ *страхъ*, страхъ отъ убиване другиго и отъ да те убиятъ самого тебе?

Сега схващамъ, Лапчо, че тебѣ собствено не е те страхъ отъ умирање. Не защото ли доста пѣти си упражнявалъ мисълта си за самоубийство? Тебѣ това ти се вижда лесно и легко. Да, но тебѣ те не каратъ да се самоубивашъ. Това не е главното; това си смѣешъ да направишъ, но слѣдъ като убиешъ Кобурга. Съ тая расправа истинска и вѣрна, твоята задача наполовина се упростиа и, сравнително, улеснява. Въ всеки случай, ти си сигуренъ, т. е. можешъ да си сигуренъ, че нѣма да те бѣсятъ, т. е. нѣма да допустнешъ да дойде до тамъ. Сега остава да те попитамъ: толкозъ ли е силно отвращението ти отъ кървъ, щото да предпочетешъ да погинешъ даромъ, отколкото да ржгнешъ Кобурга съ ножъ? — или пъкъ толкозъ ли си страхливъ, щото да не смѣешъ да дигнешъ ржка върху него, сжщо както оня, макаръ и въоръженъ, хвърля оружїе и чака да го заколятъ безоръжни хора? — Я ми кажи, не лѣсти ли те мисълта, да си заживѣешъ натакъ честито и охолно, съ майка при тебѣ, по-уменъ, по-въ почетъ и въ подобро материално положение? — Кажи си откровенно, безъ натяжки, безъ забикалки! — истина е че по-нѣкога ми се явява подобна блатна мисль. Но азъ въобще съмъ атрофиранъ, т. е. нечувствувамъ живо прѣлестъта отъ подобенъ идиллически животъ, — нѣмамъ за него ясно понятие на и съвсемъ противни сж привичкитѣ ми: борби, затвори, заговори, лишения и пр., отъ-какъ свѣтъ помня, отъ 1862-3-4, цѣло четвъртъ столѣтие съмъ обрѣгналъ на подобенъ животъ. Ще престане ли въ България да има терроръ за подобенъ животъ? Ще прѣдолжѣтъ ли годинитѣ ми? Първо за туй те питамъ, господинъ уме-разуме. — Не мисля да престане: още сме и ние и русситѣ и другитѣ славяни прѣмногo нови и аджемии въ общиятъ въпросъ, а европейскитѣ интриги, и по насъ заблужденията, прѣмногo опитни едниѣ и закоренени другитѣ. А за годинитѣ какво да кажа? — Ти не си помисливалъ да се женишъ, а още чувствовашъ прѣлестъта на «вольному воля», нето мисля че скоро ще се просвѣтишъ да заживѣешъ съ обикновенния мирски, «обиденный» животъ, както другитѣ хора, т. е. не скоро можешъ провникнѣ въ «тая мъгла» въ която ти се виждатъ облѣчени, спорѣдъ самата ти исповѣдъ, реалнитѣ хора и сжщинския прозаически животъ. Ти